

Натаму – в поле битолско
чемрее врба проклета –
под врбата незнаен гроб,
в гроб лежи војник непознат.
Лежи од војна световна,
лежи – и веќе земјосал –
силно го тога изела
задека тука загинал.
Никој крај него немаше –
вишното небо врз него,
земјата скришна под него –
над гробот врба стушена.
А таде – в гори зелени
в сума гробишта лежеа
делии – одбор јунаци
за татковината паднати.
В полноќ се над ним дрвјата
од жалба силно свиваа –
горските бистри езерца
в силна светлина светеа.
И од ним – самовилите
една по една идеа –
од гроб до гроб го дигаа
јунак до јунак – на оро.
И кога сите минеа
покрај врбата стушена –
делии се запираа
незнаен брат си викаа:
“Ја стани, море, јабанец
на оро со самовили!
зора се зори – петлите
скоро ќе в село пропеат!”
А тој од гробот тепкаше
дума врз дума чемерна: –
“Минете, браќа, врвете,
Не сум ви лика – прилика!
Кој умрел за татковината
и за човечки правдини –
каде вас, братко, не гинел,
со вас до векот живеел.
Вие му песна пеете,
вие го со песна жалите –
така се сите раѓате
и така си умираат!

А тука – зошто паднав ја?
зошто ме куршум прониза,
зошто ме земја притисна –
за кого лудо загинав?
Кажете, браќа, кажете,
кажете – па поминете –
мене ме ништо не дига,
мојата смрт е – карасмрт!”
Делии глави веднеа,
немеа самовилите –
тешко на тија, горко им
така што гинат на војна!

Кочо Рацин